

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/26/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112207817
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6112207817.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa CETELEM SLOVENSKO, a. s., Panenská 7, Bratislava, IČO: 35 787 783, zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Marek Czompoly, s. r. o., so sídlom Ventúrska 1, Bratislava, proti odporcovi L. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. G., K. W. XX, o zaplatenie 502,12 eur s prísl., na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 24. 10. 2012, č. k. 16C/110/2012 - 45, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým súd vo zvyšku návrh zamietol a navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia nepriznal, ako aj o povinnosti odporcu nahradiť trovy konania v sume 30,- eur z r u š u j e a vec vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 387,- eur s 9% úrokom z omeškania od 16. 09. 2010 do zaplatenia a nahradiť trovy konania v sume 30,- eur, ktorú sumu súd povolil odporcovi splácať v 20,- eur mesačných splátkach, vždy do 15. dňa v mesiaci, počnúc decembrom 2012 pod hrozbou straty výhody splátok. Vo zvyšku návrh zamietol a navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia nepriznal.

Proti rozsudku sa odvolal navrhovateľ, proti výroku, v ktorom bola žaloba zamietnutá použijúc odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a), d) a f) O. s. p. s tým, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj to, že vec nesprávne právne posúdil. Uviedol, že sa domáhal zaplatenia 505,15 eur spolu s úrokmi z dlžnej úverovej istiny vo výške 23,40% ročne zo sumy 431,76 eur od 16. 09. 2010 a úrokmi zo omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 440,53 eur od 16. 09. 2010 do zaplatenia.

Titul uplatnil na základe neuhradených záväzkov odporcu zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 01. 08. 2009, na základe ktorej zmluvy navrhovateľ poskytol odporcovi spotrebiteľský úver vo výške 676,82 eur na zakúpenie spotrebného tovaru. Úver sa odporca zaviazal splácať formou 10 pravidelných mesačných splátok po 77,40 eur, spolu 774,- eur. Uhradil mu však len 387,- eur.

Navrhovateľ z dôsledku omeškania odporcu so splácaním vyúčtoval odporcovi zmluvnú pokutu a poplatky v celkovej výške 118,20 eur. Presnú špecifikáciu predložil dňa 03. 05. 2012.

Poukázal na § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka ohľadom povinnosti platiť úroky, pričom odporca v čase zročnosti poslednej mesačnej splátky úveru mal voči navrhovateľovi neuhradené záväzky po lehote splatnosti, titulom dlžných mesačných splátok vo výške 440,53 eur.

Podľa predloženého výpisu z úverového účtu dlh predstavoval celkom 505,12 eur, ktorý pozostával z výšky dlžnej úverovej istiny 431,76 eur, z dlžného úroku z úveru zahrnutého v dlžných mesačných splátkach vo výške 4,27 eur, z dlžného poistného 4,50 eur, zmluvných pokút a poplatkov 64,59 eur.

Nestotožnil sa s právnym posúdením prvostupňovým súdom, keď zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru uzavrel podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a zák. č. 258/2011 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

Odporca so všeobecnými úverovými podmienkami pri uzatváraní zmluvy súhlasil, pričom podľa bodu III bod 4.1 Všeobecných podmienok je klient povinný riadne a včas splácať poskytnutý úver formou dohodnutých mesačných splátok s tým, že CETELEM splátku použije na úhradu dohodnutých úrokov, poplatkov podľa zmluvy o úvere, prípadne podľa Sadzobníka poplatkov platného v deň čerpania úveru, vrátane čiastky určenej na úhradu poistného, pokiaľ je klient poistený a splátku príslušnej časti úverovej istiny.

Z toho je zrejmé, že odporca ako dlžník v tomto vzťahu určil, že splátka bude použitá na úhradu dohodnutých úrokov, poplatkov podľa zmluvy o úvere. Zároveň poukázal na § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z toho vyvodil, že ak dlžník neurčil inak, tak čiastočné plnenie dlžníka sa započítava najskôr na istinu a potom na úroky. Keďže odporca ako dlžník určil, že splátka bude použitá na úhradu dohodnutých úrokov, poplatkov podľa zmluvy o úvere, prípadne podľa Sadzobníka poplatkov, je zrejmé, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne posúdil, keď uviedol, že navrhovateľ má úhrady odporcu použiť na splatenie istiny a potom úroku.

Taktiež nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu, že navrhovateľ odstúpil od zmluvy listom zo dňa 10. 11. 2010. V návrhu na začatie konania uviedol, že dňa 15. 09. 2010 nastala zročnosť poslednej mesačnej splátky úveru, čím sa fakticky stal splatný celý dlh odporcu, keďže ostatné splátky už boli zročné skôr. List zo dňa 10. 11. 2010 bol odporcovi poslaný ako predbežná výzva.

Namietal, že v odôvodnení rozsudku absentuje, z akého dôvodu súd nepriznal navrhovateľovi uplatnený úrok z dlžnej úverovej istiny a preto považuje rozhodnutie v tejto časti za nepreskúmateľné. Taktiež poukázal na rozpor v odôvodnení rozsudku ohľadom trov konania, keď aplikoval § 142 ods. 2 a § 150 ods. 1 O. s. p.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1, 2 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p. podľa § 221 ods. 1 písm. f), h) O. s. p. zrušil rozsudok okresného súdu v napadnutej časti, ako aj príslušné rozhodnutie o trovách konania a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie prvostupňového súdu nie je správne, a to predovšetkým aj z dôvodu, že nie je dostatočne preskúmateľné, keď súd rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, je nezrozumiteľné a nerešpektujúce príslušné ustanovenie § 157 O. s. p. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, čo vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. V zmysle judikatúry je potrebné, aby bola daná odpoveď na rozhodujúce argumenty danej veci. Účastník konania má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré je jasné a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky (III. ÚS 119/03 - 30, IV. ÚS 115/03). Prvostupňový súd sa musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, pričom odôvodnenie rozhodnutia musí byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Pokiaľ rozhodnutie nespĺňa tieto náležitosti, existuje dôvod pre zrušenie rozhodnutia podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p., ktorým sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ ide o zrušenie rozhodnutia v zmysle § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p., odvolací súd konštatuje, že v prípade, ak prvostupňový súd nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci, odvolací súd ho musí zrušiť.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Prvostupňový súd mal za preukázané, že účastníci uzavreli dňa 01. 08. 2009 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru, podľa zákona o spotrebiteľských úveroch č. 251/2001 Z. z. a Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd konštatuje, že tento záver nezodpovedá vykonanému dokazovaniu, keďže z ničoho nevyplýva, že by táto zmluva bola uzavretá v zmysle Občianskeho zákonníka, nakoľko je nepochybné, že zo zmluvy uzavretej medzi účastníkmi vyplýva, že táto bola uzavretá ako zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru, pričom v zmysle všeobecných podmienok bodu V - 16 sa primerane použijú ustanovenia Obchodného zákonníka.

Predovšetkým odvolací súd zdôrazňuje, že v danom prípade ide o vzťah, ktorý sa riadi Obchodným zákonníkom ust. § 497 a nasl., za daného stavu potom ani súd nemôže aplikovať na daný právny stav ust. § 566 Občianskeho zákonníka, ale musí aplikovať príslušné ustanovenie Obchodného zákonníka. V tomto smere ani odvolanie navrhovateľa nie je správne.

V zmysle ust. § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka prvostupňový súd konštatoval, že odporca mal zaplatiť 774,- eur, splatil 387,- eur, preto považoval nárok za dôvodný vo výške 387,- eur. Aj keď argumentoval citovaným ustanovením § 566 ods. 1, 2 OZ s tým, že veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, o aké čiastočné plnenie by sa malo jednať, ako ho súd posúdil, pričom neuviedol v konkrétnosti žiadne údaje.

Nesprávny je aj záver prvostupňového súdu o tom, že došlo k odstúpeniu od zmluvy. Nedošlo k zosplatneniu celého úveru, pretože splatnosť v celom rozsahu nastala dňa 15. 09. 2010 v dôsledku poslednej splátky. Je však pravdou, že navrhovateľ zaslal odporcovi predžalobnú upomienku, ktorú nazval „Odstúpenie od úverovej zmluvy“, teda nie je úplne pravdivé jeho tvrdenie v odvolaní, keď si protirečí.

Z rozhodnutia súdu nie je zrejmé, z akého dôvodu nepriznal nárok navrhovateľovi v celom uplatnenom rozsahu.

Je nepochybné aj to, že prvostupňový súd sa vôbec nezaoberal prípadnými neprijateľnými podmienkami danej úverovej zmluvy, hoci mu zákon dáva na to možnosť.

Pokiaľ rozhodoval o trovách konania, jeho myšlienkový postup a následný postup a následný záver je nelogický, pričom nie je v súlade s platnou právnou úpravou. Rozhodnutie súdu medzi dvomi účastníkmi logicky nemôže obsahovať dva výroky o trovách konania, aj keď Občiansky súdny poriadok v § 151 ods. 8 upravuje, že vo výroku o náhrade trov konania súd vyjadrí osobitne trovy právneho zastúpenia, iné trovy konania, ktorých náhrada sa účastníkovi priznáva. Súd rozhoduje len jedným výrokom, pričom osobitne vyčíslil trovy právneho zastúpenia a trovy účastníka, to však neznamená, že jeden nárok ohľadom trov konania posúdi na základe dvoch ustanovení, a to § 142 ods. 2 O. s. p. Ak súd konštatoval, že o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p., potom mal rozhodnúť výrokom, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pokiaľ chcel aplikovať § 150 ods. 1 O. s. p. mal

rozhodnúť, že úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznáva. Prvostupňový súd totiž vôbec nereagoval narozhodujúcu skutočnosť, ktorá je dôležitá pre rozhodnutie o trovách konania, a to, že navrhovateľ mal pomerný úspech vo veci, pričom jeho úspech sa blíži úspechu odporcu, teda mal možnosť rozhodnúť jedným výrokom ako je vyššie uvedené, prípadne vypočítať pomer úspechu a podľa toho rozhodnúť o trovách konania. Navrhovateľ bol úspešný v rozsahu 77,07%, odporca 22,93%, potom úspech navrhovateľa po odpočítaní úspechu odporcu bol 54,18% v ktorých by mal právo na náhradu trov konania. Trovy, aj keď sa vyjadrujú samostatne, pokiaľ ide o právne zastúpenie a trovy účastníka vyjadrujú jeden celok a musí na ne platiť rovnaký právny režim. Pokiaľ chcel súd použiť § 150 ods. 1 O. s. p. na trovy právneho zastúpenia, tento režim mal použiť aj na trovy konania ohľadom zaplateného súdneho poplatku.

Okrem toho treba uviesť, že výrok súdu je nevykonateľný, pretože uložil povinnosť zaplatiť sumu 387,- eur s 9% úrokom, pričom neuviedol, o aký úrok ide, či ročný, mesačný. Z hľadiska vykonateľnosti ide o závažnú skutočnosť, ktorá v danom prípade robí rozsudok nevykonateľným.

Z vyššie uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie s tým, že v ďalšom konaní prvostupňový súd riadne vykoná dokazovanie, vykonané dôkazy vyhodnotí jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach, na daný prípad bude v celom rozsahu aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka o úverovej zmluve, ako aj o prípadných započítaniach jednotlivých plnení zo strany odporcu, pričom odvolací súd dodáva, že tvrdenie navrhovateľa v odvolaní ohľadom určenia, ako sa majú splátky použiť, nie je taká, ako je tam uvedené, pretože táto skutočnosť bola vopred definovaná vo Všeobecných podmienkach a odporca ju nemohol nijako zmeniť ani upraviť, nie je pravdou, že by odporca určil, ako má byť plnenie započítané.

Vzhľadom na vyššie uvedené je však potrebné aj v tomto prípade aplikovať príslušné ustanovenie Obchodného zákonníka a podľa toho prípadné čiastkové plnenie aj posúdiť a započítať.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.